

ROZDZIAŁ I: SERCE SYNODALNOŚCI

Dokument końcowy, 21: „Droga synodalna Kościoła doprowadziła nas do ponownego odkrycia, że różnorodność powołań, charyzmatów i posług ma swoje korzenie: „Wszyscy bowiem w jednym Duchu zostaliśmy ochrzczeni, [aby stanowić] jedno Ciało” (1 Kor 12, 13). Chrzest jest podwaliną życia chrześcijańskiego, ponieważ wprowadza każdego w największy dar – bycie dziećmi Bożymi, czyli uczestnikami więzi Jezusa z Ojcem w Duchu Świętym. Nie ma większej godności niż ta, jednakowo dana każdemu człowiekowi, która sprawia, że przyoblekamy się w Chrystusa i jesteśmy wszczępieni w Niego jak latorośle w winny krzew. Miano „chrześcijan”, które mamy zaszczyt nosić, zawiera w sobie łaskę, która leży u podstaw naszego życia i sprawia, że kroczymy razem jako bracia i siostry”.

Część pierwsza synodalnego dokumentu odwołuje się do obrazu serca, a więc do czegoś, czego nie widać, ale bez czego nie można funkcjonować. Zwyczajnie mamy skłonność przechodzenia od razu do tzw. „konkretów”, traktując „serce” jako za mało „konkretne”. Trzeba się jednak zatrzymać przy obrazie serca. Oznacza to m.in. wysiłek głębszego rozumienia podstawowych pojęć.

Podstawowe pojęcia

Ich rozumienie ma wynikać z lektury pierwszej części dokumentu:

- Co oznacza słowo „synod”?
- Jak rozumiem słowo „synodalność”?
- Czym jest „proces synodalny”?
- Jaką treść kryje w sobie określenie „droga synodalna”?
- Dlaczego wzajemne relacje Piotra, Jana i Marii Magdaleny, opisane we wprowadzającym fragmencie z Ewangelii św. Jana (J 20,1-2) „uosabiają istotę synodalności” (nr 13)?

Refleksja nad tymi pytaniami może pomóc lepiej zrozumieć określenie zawarte w tytule rozdziału „serce synodalności”.

Oto propozycja pytań:

- Co w tradycji jest określane jako „serce Kościoła” (Eucharystia? Sakramenty? Miłość? Obecność Boga?...)?
- Jak na takie pytanie odpowiedziała św. Teresa od Dzieciątka Jezus?

II SYNOD DUSZPASTERSKI ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

- Czy rozumienie określenia „serce synodalności” przybliżył podtytuł części pierwszej: „Wezwani przez Ducha Świętego do nawrócenia”?
- Czy „sercem” synodalności jest „słuchanie Ducha Świętego”?
- Czy jest nim „nawrócenie”?
- Jakie myśli na temat nawrócenia znajdują się w pierwszej części dokumentu?
- Czym różni się „nawrócenie” od działań wskazanych w podtytułach dalszych części dokumentu („Przemiana wzajemnych odniesień”, „Przemiana procesów”, „Przemiana więzi”)?
- Dlaczego określenie „sensus fidei” jest w tym procesie takie ważne i tak mocno podkreślane? Czy je rozumiem?

Szczególne aspekty procesu synodalnego

Punktem 28-31 można poświęcić więcej uwagi. W pewnym sensie są kluczowe dla rozumienia całego dokumentu. Ujmują bowiem w krótkiej syntezie zarówno cele podejmowanych wysiłków jak i opisują sposób postępowania. Chodzi o to, aby: 1 – Kształtować „specyficzny styl życia i działania”; 2 – Rozeźnić „struktury i procesy”, także zakres kompetencji i odpowiedzialności na każdym poziomie życia wspólnoty, zgodnie z charyzmatami jej członków; 3 – Organizować wydarzenia synodalne.

Wszystkie trzy aspekty są ważne, ale w obecnym spotkaniu wskazane jest zatrzymać się dłużej przy treści zawartej w pierwszym określeniu. Punkt drugi i trzeci będzie szczegółowo analizowany przy lekturze dalszych części dokumentu.

W związku z punktem pierwszym można postawić pytania:

- Jak dokładniej opisać „specyficzny styl życia i działania”, właściwy dla procesu synodalnego?
- Na czym ta „specyfika” polega?
- Co mówi na ten temat pierwsza część dokumentu?
- Z czego ten styl wynika i dlaczego powinniśmy się go uczyć? (można poprosić, aby każdy członek zespołu napisał trzy słowa, które w jakiś sposób opisują tę specyfikę – te słowa ułatwią rozmowę).
- Czy ten „specyficzny styl życia i działania” jest nam bliski?
- Czy istnieje on w naszej parafii?
- Czy widać go w mniejszych grupach?
- W których zespołach jest on czymś zwyczajnym i możemy je dać za wzór?
- Jakie postawy są przeciwne temu stylowi?
- Skąd one się biorą?
- Jak wpływa na nie klimat istniejący w świecie?

II SYNOD DUSZPASTERSKI ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

- Dlaczego styl życia i działania nazwany „synodalnym” można nazwać „proroctwem społecznym”?

Pytania bardziej osobiste:

- Czy umiem słuchać drugiego człowieka?
- Na ile jestem gotów zmieniać swoje zdanie i sposób działania pod wpływem tego, co słyszę od innych i rozeznaję w wierze?
- Co mnie w tym najbardziej blokuje?
- Kiedy w naszej parafii doświadczam jedności i bycia razem, a kiedy czegoś przeciwnego?
- Co na to wpływa?
- Co w naszej parafii pomaga budować atmosferę zaufania, otwartości i szczerzej rozmowy, a co ją utrudnia?
- W jakich sytuacjach nasza parafia jest miejscem, gdzie ludzie uczą się rozmawiać, słuchać i być razem mimo różnic, a gdzie widać podziały i dystans?
- Jak reaguję na napięcia, konflikty i różnice zdań – co pomaga je przeżywać w sposób budujący, a co je pogłębia?
- Jak możemy jako parafia bardziej włączać osoby słabsze, wykluczone lub pomijane, tak aby naprawdę miały swoje miejsce we wspólnocie?

